

Ανήσυχες φωνές των νεκρών αναρχικών

Λίγα λόγια από τους θάνατους του 1917

Φέτος είναι τα εκατό χρόνια από δύο επαναστάσεις στη Ρωσία του 1917: Στην πρώτη ο λαός έριξε τον Τσάρο και στην δεύτερη οι Μπολσεβίκοι κατέλαβαν την κρατική εξουσία.

Μέσα σε είκοσι χρόνια, οι μπολσεβίκοι είχαν εκτελέσει ή φυλακίσει τα περισσότερα άτομα που συμμετείχαν στην επανάσταση. Σήμερα, όπως επικρατεί το hashtag #1917 στο twitter σχετικά με την Επανάσταση στη Ρωσία, πρέπει να θυμόμαστε και τους νεκρούς του 1917, τους αναρχικούς και αναρχικές που αγωνίστηκαν για να δείξουν στην ανθρωπότητα πως τα κρατικίστικα μονοπάτια προς την κοινωνική αλλαγή δεν θα μας οδηγήσουν ποτέ στην κοινωνική απελευθέρωση. Κάποιοι από αυτούς, όπως η Fanya και ο Aron Baron, δολοφονήθηκαν εν ψυχρώ από τους απολυταρχικούς κομμουνιστές στη Σοβιετική Ένωση. Άλλοι κατάφεραν να επιβιώσουν, προδομένοι από τους υποτιθέμενους συντρόφους τους, παρακολουθώντας τα ολοκληρωτικά επιτεύγματα του μπολσεβίκικου πραξικοπήματος.

Οι φωνές τους μας φωνάζουν σήμερα από τον τάφο. Ας ακούσουμε.

Aron Baron
@ABaron_UNDEAD

Ακολουθήστε

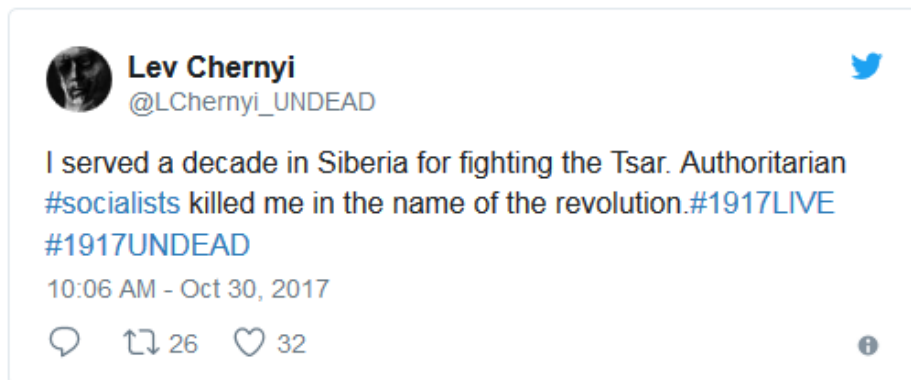
Remember my name! I was murdered by
[@JoeStalin_1917](#)'s police for trying to
continue the revolution after 1917.
[#1917LIVE](#) [#1917UNDEAD](#)

1:03 π.μ. - 30 Οκτ 2017

Θυμηθείτε το όνομά μου. Δολοφονήθηκα από την αστυνομία του Στάλιν επειδή προσπαθούσα να συνεχίσω την επανάσταση του 1917

Ο Μαρξ, ο Ένγκελς, ο Λένιν και ο Στάλιν επιδίωκαν την συγκεντρωτική εξουσία στο όνομα του προλεταριάτου, υποσχόμενοι ότι αυτό ήταν ένα βήμα προς το «μαρασμό» του κράτους.

Εξασφαλίζοντας αυτό ως ιστορικό πλεονέκτημα (την πλήρη συγκεντροποίηση της εξουσίας στα χέρια του μπολσεβικισμού), οι προσπάθειές τους είναι αρκετά σαφείς ως προς την εξάλειψη κάθε μοντέλου κοινωνικής αλλαγής εκτός από την τυραννία του κρατικού καπιταλισμού. Για το ότι είναι ακόμα δύσκολο να φανταστεί κανείς τους όρους με τους οποίους μπορεί να υπάρξει μια αναρχική επανάσταση σε τεράστια κλίμακα, μπορούμε να κατηγορήσουμε εκείνους που συστηματικά εξολόθρευαν αναρχικούς και αναρχικές στο όνομα του σοσιαλισμού. Όντας οι μπολσεβίκοι πρωταγωνιστές της τυραννίας, οι αναρχικοί ήταν από τα πρώτα θύματα των σοβιετικών φυλακών και εκτελέσεων. Η Emma Goldman, ο Alexander Berkman και πολλοί άλλοι προσπάθησαν να προειδοποιήσουν τον κόσμο για τις φρίκες του Λένιν και του Στάλιν, αλλά οι περισσότεροι έμαθαν για το αρχιπέλαγος των γκουλάγκ μόνο πολύ αργότερα από τον Aleksandr Solzhenitsyn.

Έκανα δέκα χρόνια Σιβηρία επειδή πολέμησα τον Τσάρο. Οι αυταρχικοί σοσιαλιστές με εκτέλεσαν στο όνομα της επανάστασης

Mikhail Bakunin

Αν και ο Bakunin πέθανε περίπου 40 χρόνια πριν τη Ρωσική Επανάσταση, προέβλεψε ακριβώς τι θα προκύψει από τις απολυταρχικές συνταγές του Marx για τον σοσιαλισμό. Όσοι προσπαθούν να δικαιολογήσουν τον Marx, υποδηλώνοντας ότι ο Lenin απέτυχε να εφαρμόσει τις οδηγίες του σωστά, θα πρέπει να λάβουν υπόψιν ότι ο Bakunin είδε τις τραγωδίες του 1917 να έρχονται μισό αιώνα νωρίτερα.

Εξετάζοντας περισσότερο τη στάση του Marx στους επαναστατικούς αγώνες του 19ου αιώνα, παρά τα βιβλία που έγραψε, βλέπουμε τι εννοούσε ο Bakunin. Ο Marx ξεκίνησε την πολιτική σταδιοδρομία του στη δεκαετία του 1840 προσπαθώντας να δημιουργήσει επαναστατικές ομαδοποιήσεις και στη συνέχεια βγάζοντας από τη μέση (κατηγορώντας τους και απαξιώνοντας την πολιτική τους θεώρηση και δράση) όλους όσους δεν ακολουθούσαν κατά γράμμα την ιδεολογική του γραμμή - ειδικά στοχαστές της εργατικής τάξης, όπως οι Wilhelm Weitling και Pierre-Joseph Proudhon, οι οποίοι ήταν πιο ύποπτοι για το κράτος από ότι ήταν ο ίδιος.

Ο Marx χλεύασε τον Bakunin για την προσπάθειά του να προκληθεί εξέγερση στη Λυών το 1870, αν και η Κομμούνα των Παρισίων το 1871 καταδικάστηκε ακριβώς από την απουσία επαναστατικών πολιτικών βάσεων στη Γαλλία. Κατά τη διάρκεια της Κομμούνας των Παρισίων, ο Marx έστειλε τον Elisabeth Dmitrieff, ηλικίας είκοσι ετών χωρίς εμπειρία, να αναλάβει τον έλεγχο της οργάνωσης των γυναικών στο Παρίσι, σκοπεύοντας να αντικαταστήσει άτομα που συμμετείχαν στην οργάνωση, όπως η Louise Michel που ήταν ενεργή εδώ και δεκαετίες. (Μετά την Κομμούνα, ο Dmitrieff εξαφανίστηκε από τη ριζοσπαστική πολιτική, σύνθητες φαινόμενο της απολυταρχικής εξάντλησης.)

Μετά την πτώση της Κομμούνας, ο Marx εκμεταλλεύτηκε το γεγονός ότι οι περισσότεροι απ'όσους και όσες συμμετείχαν σε αυτήν - οι περισσότεροι/ες δεν προσυπέγραφαν τις πολιτικές του απόψεις - δεν

μπορούσαν να τοποθετηθούν για τους ίδιους/ες καθώς είχαν σκοτωθεί ή είχαν περάσει στην παρανομία, για να ανακοινώσει ότι η Κομμούνα επιβεβαίωσε όλες τις θεωρίες του. Στην πρώτη Διεθνή, ο Marx πέρασε μη δημοφιλή ψηφίσματα σε συναντήσεις κλεισμένων των θυρών, τον καιρό που οι διαφωνούντες ήταν φυλακή ή εξορία, εξόργισε τις πλειοψηφίες στα συνέδρια και τελικά προσπάθησε να σκοτώσει την οργάνωση εξ ολοκλήρου μεταφέροντας την έδρα της στη Νέα Υόρκη όταν έγινε σαφές πως δεν μπορούσε να την ελέγξει. (Παρόλο που οι περισσότεροι ιστορικοί το παραβλέπουν, η Διεθνήs επιβίωσε για αρκετά ακόμα χρόνια ως μια οριζόντια ομοσπονδία βασισμένη στις αναρχικές αξίες, ενώ η μαρξιστική διάσπαση υπήρξε γρήγορα θνησιγενής).

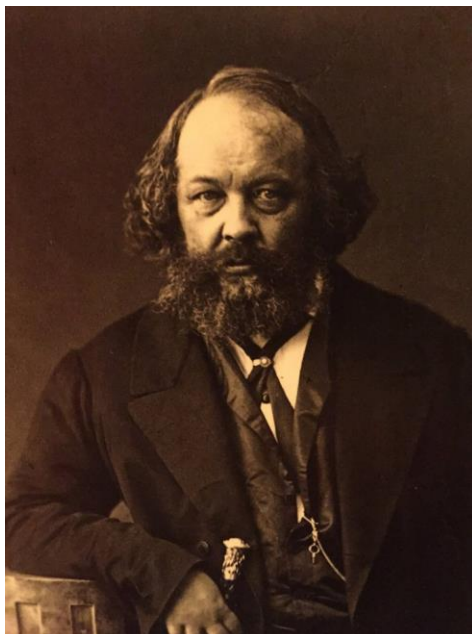
Στη συνέχεια, από την ασφάλεια της μελέτης του στο Λονδίνο, ο Marx συνέχισε να χλευάζει τον Μπακούνιν και άλλους που διακινδύνευαν τη ζωή τους στις εξεγέρσεις, υπογραμμίζοντας ταυτόχρονα ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να συμμετέχουν σε πολιτικά κόμματα και να υποτάσσονται στην κομματική καθοδήγηση. Ο Marx δεν ήταν εχθρός της κρατικής καταπίεσης.

Με τον 20ο αιώνα πίσω μας, ο Bakunin μας φαίνεται ως η Κασσάνδρα του 19ου αιώνα προειδοποιώντας μας για τις σφαγές, τις προδοσίες και τα γκούλαγκ που έρχονταν. Ανεξάρτητα από τις δικές του αδυναμίες, παραμένει μια φωνή από τον τάφο που μας εφιστά την προσοχή για όποιον διακηρύσσει πως το κράτος θα μπορούσε να φέρει την ισότητα ή να μας χαρίσει την ελευθερία.

"Η ελευθερία χωρίς σοσιαλισμό είναι προνόμιο. Σε αντίθεση, ο σοσιαλισμός χωρίς ελευθερία είναι δουλεία και βιαιότητα. "

- [Προς τον Σύνδεσμο Ειρήνης και Ελευθερίας](#), Σεπτέμβριος 1867

"Μισώ τον Κομμουνισμό επειδή είναι η άρνηση της ελευθερίας και επειδή η ανθρωπότητα είναι για μένα αδιανόητο να υπάρξει χωρίς ελευθερία. Δεν είμαι κομμουνιστής, επειδή ο Κομμουνισμός συγκεντρώνει και καταπίνει προς όφελος του Κράτους όλες τις δυνάμεις της κοινωνίας, διότι αναπόφευκτα οδηγεί στη συγκέντρωση της περιουσίας στα χέρια του κράτους. Εγώ θέλω την κατάργηση του κράτους, την οριστική εξάλειψη της εξουσίας και της κηδεμονίας του Κράτους, η οποία με το πρόσχημα ότι ηθικοποιεί και κοινωνικοποιεί τους ανθρώπους, τους έχει μέχρι τώρα υποδουλώσει, διώξει, εκμεταλλευτεί και διαφθείρει. Θέλω να βλέπω την κοινωνία και τη συλλογική ή κοινωνική ιδιοκτησία να οργανώνονται από τα κάτω προς τα πάνω, μέσω των ελεύθερων σχέσεων, όχι από πάνω προς τα κάτω, μέσω οποιασδήποτε εξουσίας ».

Leon Trotsky

Ο Leon Trotsky δεν αξίζει τα δάκρυα εκείνων που αγαπούν την ελευθερία, την ισότητα και την αξιοπρέπεια, καθώς ο ίδιος διηύθυνε τη σφαγή αμέτρητων χιλιάδων αναρχικών και άλλων εξεγερμένων κατά τη διάρκεια της μπολσεβίκικης κατάκτησης της εξουσίας. Αλλά νωρίτερα στην πολιτική του σταδιοδρομία, προτού ενταχθεί στους Μπολσεβίκους, προέβλεψε με ακρίβεια πώς θα προέκυπτε ο Σταλινισμός από την λενινιστική προσέγγιση - πώς το κόμμα θα υποκαταστήσει τον ίδιο του τον αγώνα για την κατάκτηση της εξουσίας για το προλεταριάτο και ότι στη συνέχεια ένας αδίστακτος δικτάτορας θα υποκαθιστούσε το κόμμα. Το παν-ρωσικό συνέδριο των εργαζομένων στη βιομηχανία τροφίμων επιβεβαίωσε αυτή την πρόβλεψη τον Μάρτιο του 1920, στην βάση της εμπειρίας: «Η λεγόμενη δικτατορία του προλεταριάτου είναι στην πραγματικότητα η δικτατορία του κόμματος ή ακόμη και μεμονωμένων ατόμων πάνω στο προλεταριάτο».

Παρά αυτήν την πρόβλεψη, ο Trotsky εξακολουθούσε να συμμετέχει στους μπολσεβίκους λόγω της φανεράς τους επιτυχίας στην επανάσταση. Όταν ο υπηρέτης του Στάλιν έσφαξε τον Trotsky με ένα κοπίδι για πάγο, ήταν ποιητική δικαιοσύνη. Ο Trotsky πέθανε επειδή δεν μπόρεσε να ακολουθήσει τις ίδιες του τις ιδέες και κυρίως επειδή έσπασε την αλληλεγγύη με άλλους εχθρούς του καπιταλισμού. Πέθανε επειδή, όπως πολλοί μετά από αυτόν, αντικατέστησε τις αξίες από τον πραγματισμό, πιστεύοντας ότι ήταν πιο σκόπιμο να υπάρξει γρήγορη εξέλιξη προς λάθος κατεύθυνση από την αργή πορεία προς την πραγματική απελευθέρωση.

Μπορούμε να τον θυμηθούμε με δυσκολία ως τραγική φιγούρα, καθώς εκατομμύρια υπέφεραν στα χέρια του - αλλά μπορούμε να εκλάβουμε την ιστορία του ως μια προειδοποίηση.

"Στην εσωτερική πολιτική του Κόμματος αυτές οι μέθοδοι καταλήγουν στα εξής, όπως θα δούμε: η οργάνωση του κόμματος να «αντικαθίσταται» από το ίδιο το Κόμμα, η Κεντρική Επιτροπή να υποκαθιστά την οργάνωση του Κόμματος και τελικά ο δικτάτορας να υποκαθιστά την Κεντρική Επιτροπή."

- Leon Trotsky "[Τα πολιτικά μας καθήκοντα](#)", 1904

Τυχεροί! Η θανατική μου ποινή ακολούθησε τον θάνατο των Λευκών (Λευκός στρατός) χάρη σε 2 Μπολσεβίκους που βγάλαν στην παρανομία τους αναρχικούς και μας κρέμασαν να στεγνώσουμε.

Peter Kropotkin

Ο Peter Kropotkin ήταν ήδη ηλικιωμένος στην Επανάσταση το 1917. Ο Λένιν επιθυμώντας να νομιμοποιήσει την μπολσεβίκικη εξουσία εργαλειοποίησε τη φήμη ενός παγκοσμίως σεβαστού αναρχικού, διατηρώντας εγκάρδιες σχέσεις με τον Κροπότκιν. Οι μπολσεβίκοι προπαγανδιστές εκμεταλλεύτηκαν αυτό το γεγονός για να δημοσιοποιήσουν το ψέμα ότι ο Κροπότκιν ήταν λίγο πολύ υπέρ του μπολσεβίκικου προγράμματος. Στην πραγματικότητα, ο Κροπότκιν αντιτάχθηκε στο απολυταρχικό τους πρόγραμμα, όπως κατέστησε σαφές σε μια σειρά τοποθετήσεων και διαμαρτυριών. Εντελώς αντίθετα από την λατρεία του Λένιν για την κατάκτηση της κρατικής εξουσίας, ο Κροπότκιν αναφέρει ότι «οι επαναστάτες είχαν ιδανικά. Ο Λένιν δεν έχει κανένα. Είναι ένας τρελός, ένας καταπιεστής, που επιθυμεί να κάψει, να σφάζει και να θυσιάσει».

Η κηδεία του Kropotkin, στις 13 Φεβρουαρίου 1921, ήταν αναμφισβήτητη η τελευταία αναρχική διαδήλωση στη Ρωσία μέχρι την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης. Ο Alexander Berkman και η Emma Goldman και πολλοί άλλοι επιφανείς αναρχικοί παρευρέθηκαν στην κηδεία του. Κατάφεραν να ασκήσουν αρκετή πίεση στις αρχές των Μπολσεβίκων για να τους αναγκάσουν να απελευθερώσουν επτά αναρχικούς κρατούμενους για εκείνη την ημέρα. Οι Μπολσεβίκοι ισχυρίστηκαν ότι θα απελευθέρωναν περισσότερους, αλλά οι άλλοι υποτίθεται ότι αρνήθηκαν να φύγουν από τη φυλακή. Ο Victor Serge θυμάται πώς ο Aaron Baron, ένας από τους αναρχικούς που απελευθερώθηκε προσωρινά, πριν τον καταπιεί για πάντα το ανθρωποκτόνο σοβιετικό σύστημα, απευθύνθηκε με τα λόγια του Kropotkin στους θρηνούντες πλάι στον τάφο του.

«Δεν υπάρχει άραγε κανένας γύρω σας να υπενθυμίσει στους συντρόφους σας και να τους πείσει ότι τέτοια μέτρα σημαίνουν την επιστροφή στη χειρότερη περίοδο του Μεσαίωνα και των θρησκευτικών πολέμων, και πως δεν αξίζουν τον σεβασμό ανθρώπων που έχουν αναλάβει να δημιουργήσουν μια μελλοντική κοινωνία βασισμένη στις κομμουνιστικές αξίες; Όποιος επιθυμεί το μέλλον του κομμουνισμού δεν μπορεί να υιοθετεί τέτοια μέτρα. »

- Kropotkin από την [Επιστολή προς τον Λένιν](#), 21 Δεκεμβρίου 1920

Ντοκουμέντο από την κηδεία του Kropotkin: <https://youtu.be/S1Nm64OOPm8?t=111>

Nestor Makhno

Μετά από επτά χρόνια στις φυλακές του Τσάρου, ο Makhno απελευθερώθηκε στις αναταραχές του 1917. Ηγήθηκε των αναρχικών δυνάμεων που πολέμησαν κατά των Ουκρανών εθνικιστών, των Γερμανών και των Αυστριακογερμανών κατακτητών, του συντηρητικού Ρωσικού Λευκού Στρατού (οπαδοί του προηγούμενου καθεστώτος επί τσάρου), τον Σοβιετικό Κόκκινο Στρατό και διάφορους Ουκρανούς πολέμαρχους προκειμένου να απελευθερώσει ένα πεδίο στο οποίο θα μπορούσαν να ευδοκιμήσουν αναρχικά συλλογικά εγχειρήματα. Ο Makhno και οι σύντροφοί του επιτίθονταν επανειλημμένα κατά του Λευκού Στρατού. Ενώ ο Τρότσκι άλλες φορές επιτίθονταν στους Λευκούς με τον Κόκκινο Στρατό και άλλες φορές υπέγραφε συμφωνίες μαζί τους, όταν οι Σοβιετικοί τις χρειάζονταν για να κρατήσουν τους Λευκούς στο κόλπο. Στις 26 Νοεμβρίου του 1920, λίγες μέρες μετά που ο Makhno βοήθησε να ηττηθεί οριστικά ο Λευκός Στρατός, ο Κόκκινος Στρατός κάλεσε αυτόν και τους συντρόφους του σε συνάντηση. Ο Makhno δεν πήγε. Όλοι όσοι πήγαν σε αυτή τη συνάντηση σφαγιάστηκαν από τους Μπολσεβίκους (με επικεφαλής τον Τρότσκι).

Οι απολυταρχικοί σοσιαλιστές έχουν ξοδέψει ποταμούς μελάνης προσπαθώντας να δυσφημίσουν τον Makhno και εκείνους που πολέμησαν στο πλευρό του, για να δικαιολογήσουν αυτή την ψυχρή προδοσία και σφαγή. Κατηγορούν τον Makhno για αυταρχισμό με την ελπίδα να δικαιολογήσουν έτσι ένα πιο αυταρχικό κράτος. Υποστηρίζουν ότι ο αγώνας του δεν συνέβαλε σε τίποτα στην απελευθέρωση του προλεταριάτου, όταν στην πραγματικότητα ο Makhno αγωνιζόταν εναντίον εκείνων που κατέστρεψαν και σπίλωσαν την έννοια της επανάστασης. Παράλληλα με αυτή την αφήγηση οι Μπολσεβίκοι εξασφάλιζαν ότι οι Ρώσοι εργάτες θα παραμείνουν υποταγμένοι για τουλάχιστον έναν αιώνα ακόμα.

Ο Makhno και οι σύντροφοί του σίγουρα δεν ήταν τέλειοι. Η Emma Goldman καταγράφει ότι μερικοί Ρώσοι αναρχικοί αμφισβήτησαν τα αναρχικά προτάγματα της εξέγερσης της Ουκρανίας. Αλλά η ιστορία γράφεται από τους νικητές: υπάρχουν τόσο λίγες πληροφορίες για τα επιτεύγματα του Makhno ακριβώς επειδή οι Μπολσεβίκοι και άλλοι αντιδραστικοί προσπάθησαν να τους διαγράψουν από την ιστορία (όπως μερικοί Ουκρανοί εθνικιστές έχουν προσπαθήσει πρόσφατα να την οικειοποιηθούν και να την διαστρεβλώσουν). Ευτυχώς, μπορούμε ακόμα να διαβάσουμε τις δηλώσεις των Μαχνοβιτών επαναστατών με τα δικά τους λόγια που περιγράφουν τις αξίες και τους στόχους τους, καθώς και ιστορικές καταγραφές από συμμετέχοντες όπως ο Peter Arshinov.

«Οι κρατικο-σοσιαλιστές όλων των τάξεων, συμπεριλαμβανομένων των μπολσεβίκων, είναι απασχολημένοι να αντικαθιστούν τους τίτλους της αστικής τάξης με άλλους δικής τους επινόησης, αφήνοντας την δομή της (αστικής τάξης) ουσιαστικά αναλλοίωτη. Συνεπώς, προσπαθούν να διασώσουν τη σχέση εξουσιαστή - εξουσιαζόμενου με όλες τις αντιφάσεις της...»

«Ενώ μια αστική κυβέρνηση στέλνει έναν επαναστάτη στην κρεμάλα, οι σοσιαλιστικές ή μπολσεβίκικες - κομμουνιστικές κυβερνήσεις θα συρθούν και θα τον στραγγαλίσουν στον ύπνο του ή θα τον σκοτώσουν με δόλο. Και οι δύο πράξεις είναι διεφθαρμένες. Αλλά οι σοσιαλιστές είναι περισσότερο διεφθαρμένοι εξαιτίας των μεθόδων τους.»

«Η κυβέρνηση δεν θα αφήσει ποτέ τους εργαζόμενους να διασχίσουν το μονοπάτι προς την απελευθέρωση. Είναι το όργανο των τεμπέληδων που θέλουν να κυριαρχήσουν στους άλλους, και δεν έχει σημασία αν η δύναμη είναι στα χέρια των αστών, των σοσιαλιστών ή των μπολσεβίκων, είναι το ίδιο απογοητευτικό. Δεν υπάρχει κυβέρνηση χωρίς δόντια, δόντια για να σκίσει οποιονδήποτε επιθυμεί μια ελεύθερη και δίκαιη ζωή.»

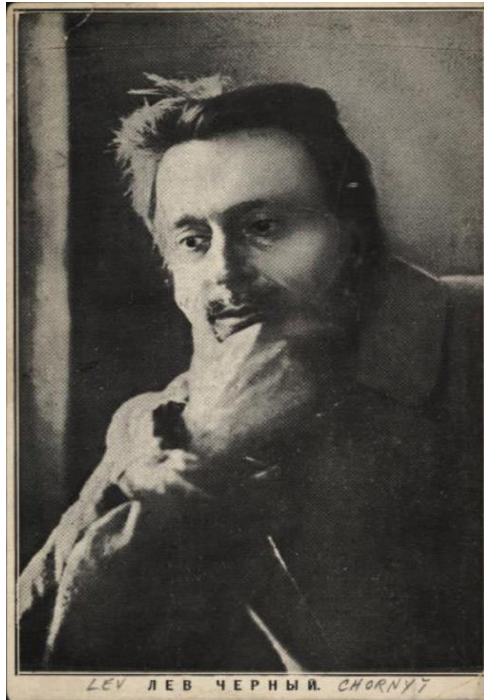
- Αποσπάσματα από το κείμενο του [Nestor Makhno Η αναρχική επανάσταση](#)

Σπάνιο ντοκουμέντο για τον Nestor Makhno: https://youtu.be/g8T_hafxdNk

Lev Chernyi

Μετά από μια δεκαετία φυλάκισης επί τσάρου, ο Lev Chernyi απελευθερώθηκε το 1917 και συμμετείχε με πάθος στην οργάνωση των αναρχικών. Στις 5 Μαρτίου 1918, προβλέποντας το κύμα επιθέσεων που οι μπολσεβίκοι επρόκειτο να ξεκινήσουν εναντίον της αναρχικής οργάνωσης στη Μόσχα, ο Chernyi κατήγγειλε την μπολσεβίκικη κυβέρνηση υποστηρίζοντας ότι ήταν απαραίτητο να παραλύσει τους κυβερνητικούς μηχανισμούς της η ίδια. Τον Απρίλιο του 1918, η σοβιετική μυστική αστυνομία εισέβαλε σε αναρχικά κοινωνικά κέντρα γύρω από τη Μόσχα, πυροβόλησε τουλάχιστον σαράντα άτομα και συνέλαβε πολλά άλλα. Οι μπολσεβίκοι ισχυρίστηκαν ότι οι αναρχικοί είχαν εμπλακεί σε «ληστεία» λόγω των προσπαθειών τους να αναδιανείμουν τον πλούτο και να δημιουργήσουν κοινωνικά κέντρα γύρω από την πόλη, κατηγορώντας τους για τις ακριβώς ίδιες δραστηριότητες που η σοβιετική κυβέρνηση πραγματοποιούσε σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα.

Ο Chernyi συνελήφθη αργότερα και κατηγορήθηκε για παραχάραξη προκειμένου να τον δυσφημίσουν και να τον εξαφανίσουν. Τον Αύγουστο του 1921, μια επίσημη έκθεση ανακοίνωσε ότι ο Chernyi και εννέα άλλοι "αναρχικοί ληστές" είχαν εκτελεστεί χωρίς να απολογηθούν ή να δικαστούν. Οι αρχές αρνήθηκαν να παραδώσουν το σώμα του, οδηγώντας πολλούς να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι ο Chernyi είχε πράγματι βασανιστεί μέχρι θανάτου.

Fanya Baron

Μετά από επτά χρόνια εξορίας από την τσαρική Ρωσία, η Fanya Baron επέστρεψε στην πατρίδα της το 1917 για να οργανώσει μαζί με άλλους αναρχικούς την κοινωνική απελευθέρωση. Μέσα σε τέσσερα χρόνια φυλακίστηκε και δολοφονήθηκε από τη σοβιετική μυστική αστυνομία.

"Αυτή η σπουδαία γυναίκα, η οποία υπηρέτησε την Κοινωνική Επανάσταση σε όλη της τη ζωή, εκτελέστηκε από ανθρώπους που υποκρίνονται πως είναι οι θεματοφύλακες της επανάστασης. Δεν τους αρκούσε η ικανοποίηση από το έγκλημα της δολοφονίας της Fanya Baron, η σοβιετική κυβέρνηση έβαλε και το στίγμα της κλοπής στη μνήμη της νεκρής".

- Emma Goldman, Η επιπλέον απογοήτευση μου στη Ρωσία

«Ο Kropotkin πεθαίνει από την πείνα,
Ο Berkman γίνεται αυτόχειρας,
Η Fannya Baron δαγκώνει τους εκτελεστές της,
Ο Mahkno (πεθαίνει) στη βρωμιά της συκοφαντίας,
Ο Τρότσκι, επίσης, υποθέτω, με πάθος, (πεθαίνει) με τον ίδιο τρόπο του εκτέλεσε άλλους.
Θυμάσαι?
Γιατί όλα αυτά, αυτή η ποίηση,
Αυτό το σύνολο επιτευγμάτων
Δεμένο με τόσο πόνο;»

- Kenneth Rexroth, "22 Αυγούστου 1939", γράφτηκε για την επέτειο της δολοφονίας των Nicola Sacco και Bartolomeo Vanzetti.

Aaron Baron

Εξόριστος από την Ουκρανία ως Εβραίος, ο Aaron Baron οργανώθηκε στους βιομηχανικούς εργάτες του κόσμου (IWW) και συνεργάστηκε με την Lucy Parsons στις Ηνωμένες Πολιτείες προτού επιστρέψει στην επαναστατική Ρωσία. Αγωνίστηκε μαζί με τον Nestor Makhno και ήταν συντάκτης της αναρχικής εφημερίδας Nabat. Μετά από δύο δεκαετίες βασανισμών, συλλήψεων, φυλάκισης και εσωτερικής εξορίας, εκτελέστηκε στις 12 Αυγούστου 1937 στο Tobolsk μαζί με πολλούς άλλους αναρχικούς, όπως

ο Prokop Evdokimovich Budakov, Zinaida Alekseevna Budakova, Avram Venetsky, Ivan Golovchanskii, Vsevolod Grigorievich Denisov, Nikolai Desyatkov, Ivan Dudarin, Andrei Pavlovich Kislitsin, Alexander Pastukhov, Anna Aronovna Sangorodetskaya, Mikhail G. Tvelnev, Vladimir Khudolei-Gradin, Yuri I. Hometovsky-Izgodin, και Nahum Aaronovch Eppelbaum.

Fanya and Aron Baron και φίλοι.

Οι Επαναστάτες της Κροστάνδης

Τον Φεβρουάριο του 1921, απαντώντας στην σοβιετική καταστολή της εργατικής αυτοοργάνωσης και της αυτονομίας των αγροτών, τα πληρώματα δύο ρωσικών θωρηκτών που βρίσκονταν στο νησί του ναυτικού φρουρίου της Κροστάνδης κάλεσαν σε συνάντηση εκτάκτου ανάγκης. Πολλοί από αυτούς ήταν οι ίδιοι ναυτικοί που βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή της επανάστασης του 1917. Συμφώνησαν σε δεκαπέντε σημεία και η Κροστάνδη εξεγέρθηκε ενάντια στις σοβιετικές αρχές.

Οι Μπολσεβίκοι προσπάθησαν να απεικονίσουν την εξέγερση ως έργο των ξένων αντεπαναστατών. Διαβάστε τα αιτήματά τους και αποφασίστε εάν αυτό ήταν το έργο των αντεπαναστατών καπιταλιστών:

- *Άμεσα νέες εκλογές στα Σοβιέτ. Τα σημερινά Σοβιέτ δεν εκφράζουν πλέον τις επιθυμίες των εργατών και των αγροτών. Οι νέες εκλογές θα πρέπει να διεξάγονται με μυστική ψηφοφορία και θα πρέπει να προηγείται δωρεάν εκλογική προπαγάνδα για όλους τους εργαζόμενους και τους αγρότες πριν από τις εκλογές.*
- *Ελευθερία του λόγου και του τύπου για τους εργαζόμενους και τους αγρότες, για τους Αναρχικούς και για τα Αριστερά Σοσιαλιστικά Κόμματα.*
- *Δικαίωμα του συνέρχεσθαι και ελευθερία για τη δημιουργία συνδικαλιστικών και αγροτικών ενώσεων.*
- *Οργάνωση, το αργότερο ως τις 10 Μαρτίου 1921, ενός Συνεδρίου μη-κομματικών εργατών, στρατιωτών και ναυτικών της Πετρούπολης, της Κροστάνδης και της περιφέρειας Πετρούπολης.*

- Απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατουμένων των σοσιαλιστικών κομμάτων και όλων των φυλακισμένων εργαζομένων και αγροτών, στρατιωτών και ναυτικών που ανήκουν σε εργατικές και αγροτικές οργανώσεις.
- Εκλογή μιας επιτροπής για να εξετάσει τους φακέλους όλων όσων κρατούνται σε φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης.
- Κατάργηση όλων των πολιτικών τμημάτων στις ένοπλες δυνάμεις. Κανένα πολιτικό κόμμα δεν πρέπει να έχει προνόμια για τη διάδοση των ιδεών του ή να λαμβάνει κρατικές επιδοτήσεις για το σκοπό αυτό. Αντί για το πολιτικό τμήμα, θα πρέπει να δημιουργηθούν διάφορες πολιτιστικές ομάδες, με χρηματοδότηση από το κράτος.
- Άμεση κατάργηση των αποσπασμάτων των πολιτοφυλακών μεταξύ των πόλεων και της υπαίθρου.
- Απόδοση ίσων μερίδων φαγητού σε όλους τους εργαζομένους, εκτός από εκείνους που ασχολούνται με επικίνδυνες ή ανθυγιεινές εργασίες.
- Κατάργηση των στρατιωτικών αποσπασμάτων του Κόμματος σε όλες τις στρατιωτικές ομάδες. Κατάργηση των φρουρών του Κόμματος σε εργοστάσια και επιχειρήσεις. Εάν απαιτούνται φύλακες, θα πρέπει να ορίζονται, λαμβάνοντας υπόψη τις απόψεις των εργαζομένων.
- Χορήγηση στους αγρότες της ελευθερίας δραστηριότητας στο έδαφός τους, καθώς και του δικαιώματος της ιδιοκτησίας βοοειδών, υπό την προϋπόθεση να τα φροντίζουν οι ίδιοι και να μην απασχολούν εργάτες.
- Ζητάμε από όλες τις στρατιωτικές μονάδες και τις ομάδες ασκούμενων αξιωματικών να συμμετέχουν σε αυτό το ψήφισμα.
- Ζητάμε από τον Τύπο να δώσει την απαραίτητη δημοσιότητα σε αυτό το ψήφισμα.
- Απαιτούμε το θεσμό ομάδων ελέγχου των μετακινούμενων εργαζομένων.
- Απαιτούμε να επιτρέπεται η παραγωγή βιοτεχνίας, υπό την προϋπόθεση ότι δεν χρησιμοποιείται σχέση μισθωτής εργασίας.

Δύο εβδομάδες αργότερα, κατά την 50ή επέτειο της Κομμούνας του Παρισιού, 60.000 στρατιώτες του Κόκκινου Στρατού κατέλαβαν την Κροστάνδη, σφαγιάζοντας και φυλακίζοντας χιλιάδες. Ακριβώς όπως η αστική δημοκρατία που ήρθε στην εξουσία στη Γαλλία το 1870 σταθεροποίησε την εξουσία της με τη σφαγή των επαναστατών της Κομμούνας των Παρισίων, οι μπολσεβίκοι σταθεροποίησαν τις αντιδράσεις στη ρωσική επανάσταση με το λουτρό αίματος στην Κροστάνδη.

Οι απολογητές των μπολσεβίκων υποστήριξαν ότι ήταν απαραίτητο να σφαγιαστούν οι ναύτες της Κροστάνδης για να εδραιωθεί η εξουσία του σοβιετικού κράτους. Ίσως και να ίσχυε, αλλά αυτό δεν αποτελεί επιχείρημα για κανένα κράτος! Αν ήταν αξιοθαύμαστη και αναγκαία για τους ναυτικούς της Κροστάνδης η εξέγερση ενάντια στον Τσάρο, ήταν εξίσου αξιοθαύμαστο και αναγκαίο για αυτούς να εξεγερθούν ενάντια στους νέους τυράννους.

Η αποτυχία της εξέγερσης της Κροστάνδης είναι πάνω απ' όλα ένα μάθημα για την αλληλεγγύη: εάν οι αντάρτες της Κροστάνδης κάναν εξέγερση τον Απρίλιο του 1918 όταν οι μπολσεβίκοι διεξήγαγαν τις πρώτες επιθέσεις εναντίον των αναρχικών στη Μόσχα, οι μπολσεβίκοι ίσως δεν θα είχαν τότε την επαρκή κρατική δύναμη για να τους νικήσουν. Αυτό που γίνεται εναντίον λίγων θα συμβεί και εναντίον

όλων μας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η αλληλεγγύη είναι τόσο σημαντική για τους αναρχικούς και τις αναρχικές.

Kronstadt Rebels
@KronstadtUNDEAD

[@Kronstadt_1917](#) beware![@ProvGovt_1917](#) is enemy now—but [@LeoTrotsky_1917](#) & [@VLenin_1917](#) will slaughter U when in power#1917LIVE #1917UNDEAD

8:50 AM - Oct 30, 2017

🗨️ ↻️ 9 ❤️ 17

Alexander Berkman

Ο Alexander Berkman, αναρχικός που έκανε 14 χρόνια φυλακή στις ΗΠΑ για μια επίθεση εναντίον του συντηρητικού βιομήχανου Henry Clay Frick, έδειξε ενθουσιασμό για τη Ρωσία μετά την μπολσεβίκικη επανάσταση, για να ανακαλύψει στη συνέχεια ότι το κράτος ήταν εξίσου αυταρχικό κάτω από τον Λένιν, όπως ήταν κάτω από το τσάρο. Ήταν τυχερός που δραπέτευσε ζωντανός. Στο “Μύθο του μπολσεβικισμού” συγκέντρωσε τις εμπειρίες του και επίσης με τις “Επιστολές από τις ρωσικές φυλακές” που τεκμηριώνουν τη μπολσεβίκικη καταπίεση, βοήθησε να αναδειχθεί η κατάσταση που επικρατούσε.

«Γκρίζες είναι οι μέρες που περνούν. Ένα προς ένα τα σημάδια της ελπίδας έχουν πεθάνει. Η τρομοκρατία και ο δεσποτισμός έχουν συντρίψει τη ζωή που γεννήθηκε τον Οκτώβριο. Τα συνθήματα της επανάστασης ανατρέπονται, τα ιδανικά της καταπνίγονται στο αίμα του λαού. Η ανάσα του χθες καταδικάζει εκατομμύρια σε θάνατο. Η σκιά του σήμερα κρέμεται σαν μαύρο σάβανο πάνω από τη χώρα. Η δικτατορία καταπατά τις μάζες. Η Επανάσταση είναι νεκρή. το πνεύμα της φωνάζει στην ερημιά ... αποφάσισα να φύγω από τη Ρωσία.»

- Το ημερολόγιο του Berkman, 1922

Emma Goldman

Η Emma Goldman μοιράστηκε με τον Alexander Berkman τον ίδιο ενθουσιασμό του για τον αρχικό φαινομενικά θρίαμβο της Οκτωβριανής Επανάστασης και την απογοήτευσή του για τα θλιβερά της αποτελέσματα. Ταξίδεψε μαζί του στη Ρωσία, παρακολούθησε τα πρώτα χρόνια της επανάστασης από πρώτο χέρι και στη συνέχεια μοιράστηκε την πεποίθησή του ότι ο μπολσεβίκικος αυταρχισμός ήταν υπεύθυνος για τα αποτελέσματα.

«Ο Λένιν είχε πολύ λίγο ενδιαφέρον για την Επανάσταση ... Ο κομμουνισμός για αυτόν ήταν ένα πολύ απόμακρο πράγμα. Η συγκέντρωση των πολιτικών εξουσιών στο κράτος ήταν η θεότητα του Λένιν, στο όνομα της οποίας όλα τα άλλα έπρεπε να θυσιάζονται. Κάποιος είπε ότι ο Λένιν θα θυσιάσει την Επανάσταση για να σώσει τη Ρωσία. Ωστόσο, οι πολιτικές του Λένιν απέδειξαν ότι ήταν πρόθυμος να θυσιάσει τόσο την Επανάσταση όσο και τη χώρα ή τουλάχιστον μέρος της τελευταίας, προκειμένου να πραγματοποιήσει το πολιτικό του σχέδιο με ότι απέμεινε από τη Ρωσία.»

- Emma Goldman “Η απογοήτευση μου στη Ρωσία”

Emma Goldman και Alexander Bergman

Errico Malatesta

Ο Malatesta ξεκίνησε την πολιτική του σταδιοδρομία ως επαναστάτης στην Ιταλία τη δεκαετία του 1870, σε συνεργασία με τον Μπακούνιν μέσα στο περίφημο ιταλικό τμήμα της πρώτης Διεθνούς - αναμφισβήτητο το πρώτο σωστό αναρχικό κίνημα. Από την αρχή, αντιτάχθηκε στα κρατικίστικα μοντέλα κοινωνικής αλλαγής, έχοντας δει πώς ο δημοκρατικός εθνικισμός έφερε μόνο ένα νέο καθεστώς εξουσίας στην Ιταλία και ενίσχυσε τις υπάρχουσες κοινωνικές ανισότητες. Πήγε στη φυλακή ξανά και ξανά στο πλαίσιο των προσπαθειών του να ανοίξει το δρόμο προς την απελευθέρωση.

Στη δεκαετία του 1880, όταν ο Andrea Costa, πρώην σύντροφος του Malatesta, παραιτήθηκε από τον αναρχισμό, εισήλθε στο ιταλικό κοινοβούλιο και επιδίωξε να πείσει το κίνημα ότι η εκλογική πολιτική ήταν ο καλύτερος τρόπος για να επιδιωχθεί η κοινωνική αλλαγή, ο Malatesta επέστρεψε κρυφά στην Ιταλία, παρότι εκκρεμούσαν εις βάρος του μια σειρά ενταλμάτων και προκάλεσε τον Costa σε δημόσια συζήτηση. Ο Costa προσπάθησε να το αποφύγει, αλλά τελικά αναγκάστηκε να συναντηθεί με τον

Malatesta και στη συνέχεια έφυγε από την πόλη αφού πρώτα καταβαραθρώθηκε πολιτικά στην δημόσια συζήτηση. Έχοντας κερδίσει σε αυτή την διαφωνία, ο Malatesta πήγε απευθείας στη φυλακή.

Αργότερα, αφού απέδρασε από την Ιταλία κρυμμένος σε ένα κουτί ραπτομηχανών, επιβιώνοντας από μια απόπειρα δολοφονίας στο Νιου Τζέρσεϋ και οργανώνοντας παράνομες εφημερίδες και εξεγέρσεις την μία μετά την άλλη, ο Malatesta είδε την επανάσταση του 1917 και τη μαζική ήττα των αναρχικών από το Κομμουνιστικό Κόμμα, όταν το κρατικό κομμουνιστικό μοντέλο “αποδείχθηκε” ξαφνικά πιο «αποτελεσματικό» και «ρεαλιστικό». Αν δεν υπήρχαν αυτές οι διαστροφές, ίσως να υπήρχε ακόμα ελπίδα για χειραφετικές επαναστάσεις τον 20ό αιώνα.

«Φαίνεται απίστευτο ότι ακόμα και σήμερα, μετά από όλα όσα συνέβησαν και συμβαίνουν στη Ρωσία, υπάρχουν άνθρωποι που εξακολουθούν να φαντάζονται ότι η διαφορά μεταξύ σοσιαλιστών και αναρχικών είναι μόνο το αν επιδιώκουν την επανάσταση σταδιακά ή γρήγορα.»

- Errico Malatesta, *Umanita Nova*, 3 Σεπτεμβρίου 1921

Malatesta celebrating May Day 1920: <https://youtu.be/LtL98kC4-P4?t=28>

Victor Serge

Ο Victor Serge ενηλικιώθηκε ως αναρχικός. Ωστόσο, μετά την κατάληψη της εξουσίας από τον Μπολσεβικισμό, προσχώρησε στο Κόμμα και τους υπηρέτησε ως δημοσιογράφος, δικαιολογώντας τη φυλάκιση αναρχικών, τη σφαγή των ανταρτών της Κρονστάνδης και πολλά άλλα εγκλήματα της μπολσεβίκικης αντεπανάστασης. Από αυτή την άποψη, είναι ένα παράδειγμα από τους εκατομμύρια αντάρτες και τους απλούς εργάτες που πέρασαν από το πλευρό των αναρχικών στην υποταγή στους κρατιστές μετά την εμφανή νίκη των μπολσεβίκων στη Ρωσία.

Πώς λειτούργησε αυτό για τον Serge; Λίγα χρόνια αργότερα αποβλήθηκε από το Κομμουνιστικό Κόμμα, ρίχτηκε στη φυλακή, καταδικάστηκε σε εσωτερική εξορία και τελικά κατάφερε να αποδράσει από τη Σοβιετική Ένωση γλυτώνοντας οριακά τη ζωή του. Εάν είχε παραμείνει πιστός στην πολιτική του αναρχισμού, θα μπορούσε να έχει γλυτώσει πολύ θλίψη - και πάνω απ' όλα, δεν θα ήταν συνεργός στη σφαγή και τη φυλάκιση εκατομμυρίων ανθρώπων.

Peter Arshinov

Ο Peter Arshinov συμμετείχε στην αναρχική εξέγερση στην Ουκρανία μαζί με τον Nestor Makhno μεταξύ του 1919 και 1921. Τότε γλύτωσε οριακά την ζωή του από την μπολσεβίκικη αντεπανάσταση. Φεύγοντας δυτικά στη Γερμανία, έγραψε την «Ιστορία του Μαχνοβίτικου Κινήματος» (1918-1921). Συμμετείχε επίσης στην συγγραφή του βιβλίου «Οργανωτική Πλατφόρμα των Ελευθεριακών Κομμουνιστών». Τελικά, παραιτήθηκε από τον αναρχισμό και επέστρεψε στη Σοβιετική Ένωση για να ενταχθεί στο Κομμουνιστικό Κόμμα, μόνο για να καταδικαστεί και να εκτελεσθεί. Αφού ούτε και οι αρχικοί Μπολσεβίκοι δεν ήταν ασφαλείς από την Τρομοκρατία του Στάλιν, ήταν ανόητο να φανταστεί κανείς ότι μπορούσε να είναι ασφαλής ένας πρώην αναρχικός.

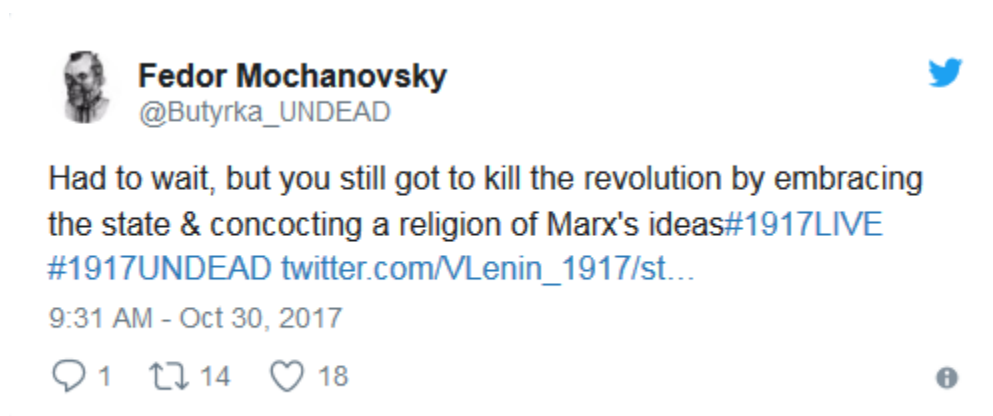
Fedor Mochanovsky

Όταν εξελίσσονταν ο Μπολσεβίκικος Τρόμος, γινόταν όλο και πιο δύσκολο να υπάρξει ενημέρωση για

το τι συνέβαινε με τους αναρχικούς και άλλους επαναστάτες πίσω από τα σύνορα της Σοβιετικής Ένωσης. Ο Fedor Mochanovsky ήταν ένας από τους αμέτρητους αναρχικούς που εξαφανίστηκαν κατά τη διάρκεια της καταστολής. Μέχρι το 1928, οι σοβιετικές αρχές είχαν μεταφέρει τον Mochanovsky από τη φυλακή Butyrka προκειμένου να διακόψουν τη διεθνή υποστήριξη, και πράγματι τον εξαφάνισαν. Σχεδόν σίγουρα πέθανε στα χέρια του σταλινικού κράτους.

«Το 1918 οι μπολσεβίκοι διοργάνωσαν ένα αντιαναρχικό μέτωπο για να επιδιωχθεί η εξόντωση των αναρχικών στη Ρωσία. Σε όλη τη χώρα και σε κάθε σημείο που ζούσαν άνθρωποι στο έδαφος της σοβιετικής δημοκρατίας, πήραν τα όπλα εναντίον των αναρχικών. Κλείσαν τα τυπογραφεία και εξαφάνισαν τη λογοτεχνία τους. Απαγόρεψαν τη λειτουργία σε αναρχικούς συλλόγους και βιβλιοπωλεία. Κατέφυγαν σε όλα τα μέσα για να ανατρέψουν την οργάνωση των συνεδρίων τους και συνέλαβαν τους αναρχικούς. Και όταν παρουσιάστηκε η ευκαιρία, τους εκτέλεσαν με το ένα ή με το άλλο πρόσχημα.»

- Ομιλία του αναρχικού Fedor Mochanovsky ενώπιον του Επαναστατικού Δικαστηρίου της Πετρούπολης στις 13 Δεκεμβρίου 1922.

Έπρεπε να το περιμένω, αλλά εσείς είχατε να σκοτώσετε την επανάσταση αγκαλιάζοντας το κράτος και επινοώντας την θρησκεία της Μαρξιστικής ιδεολογίας

Max Nettlau

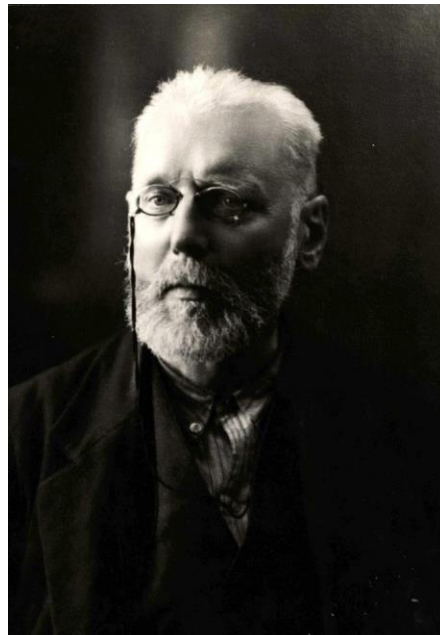
Κοντά στο τέλος της ζωής του, ο Max Nettlau, ένας από τους μεγαλύτερους ιστορικούς του κλασικού αναρχικού κινήματος, έχοντας δει τη νίκη των Μπολσεβίκων και τους επακόλουθους εφιάλτες του λενινισμού και του σταλινισμού, συνόψισε την ουσία της πολιτικής ασυνέχειας του Μαρξ σε μια επιστολή προς έναν φίλο. Αυτό το ελάχιστο γνωστό απόσπασμα αναδεικνύει σημαντικά τις αντιφάσεις της σκέψης του Μαρξ, οι οποίες αποτέλεσαν την αιτία τόσο μεγάλης δυστυχίας:

«Αποκαλώ τον Μάρξ «τριπλό πρόσωπο», επειδή με το ιδιαίτερα αρπακτικό του πνεύμα υπέβαλε το αξίωμα για τρεις ακριβώς τακτικές και η πρωτοτυπία του αναμφισβήτητα κρύβεται σε αυτές τις τακτικές εργαλειοποίησης των πάντων. Ενθάρρυνε τον εκλογικό σοσιαλισμό, την κατάκτηση των κοινοβουλίων, τη σοσιαλδημοκρατία και, αν και συχνά το υπονόμει, το Λαϊκό Κράτος και τον Κρατικό Σοσιαλισμό. Ενθάρρυνε την επαναστατική δικτατορία. Ενθάρρυνε την απλή εμπιστοσύνη και τη σταθερότητα, επιτρέποντας στην «εξέλιξη» να κάνει το έργο της αυτομείωσης, σχεδόν της αυτοεξαφάνισης των καπιταλιστών, μέχρις ότου η πυραμίδα ανατραπεί από τους μαθηματικούς νόμους της ίδιας της ανάπτυξης, σαν τα τριγωνικά σώματα που αναστρέφονται αυτόματα.

Αντέγραψε την πρώτη τακτική από τον Louis Blanc, την δεύτερη από τον Blanqui, ενώ η τρίτη αντιστοιχεί στο συναίσθημα του ότι ήταν κάπως ο οικονομικός δικτάτορας του σύμπαντος, καθώς ο Χέγκελ ήταν ο πνευματικός του δικτάτορας. Η πλεονεξία του προχώρησε περισσότερο. Μισούσε ενστικτωδώς την ελευθεριακή σκέψη και προσπάθησε να καταστρέψει τους ελευθεριακούς στοχαστές οπουδήποτε τους συναντούσε, από τον Feuerbach και τον Max Stirner μέχρι τον Proudhon, τον Bakunin και άλλους. Αλλά ήθελε να προσθέσει και την ουσία της θεωρίας τους ως λάφυρα στη δική του θεωρηση και έτσι περιορίστηκε στο τέλος των ημερών του, μετά από όλη τη δικτατορία, στην προοπτική ενός Ακρατικού, Αναρχικού κόσμου.

Ο Cagliostro (*Κόμης «μάγος» της εποχής του Μεσαίωνα*) της οικονομίας κυνηγούσε με όλα τα κυνηγόσκυλα και έτρεχε μαζί με όλους τους λαγούς, δηλαδή χρησιμοποιούσε κάθε μέσο, και έτσι επέβαλε - και οι οπαδοί του το ίδιο ακολουθώντας - μια απίστευτη σύγχυση στον σοσιαλισμό, η οποία σχεδόν έναν αιώνα μετά το 1844 δεν έχει ακόμη τελειώσει. Οι σοσιαλδημοκράτες προσεύχονται σε αυτόν. Οι δικτατορικοί σοσιαλιστές ορκίζονται σε αυτόν. Οι εξελικτικοί σοσιαλιστές κάθονται υπάκουα και παρακολουθούν την εξέλιξη να προχωρά, όπως άλλοι παρακολουθούν το γρασίδι να μεγαλώνει. Και μερικοί πολύ λιτοί άνθρωποι πίνουν ξεθυμασμένο τσάι και είναι ευτυχείς, ότι στα τέλη των ημερών θα επιτρέπεται επιτέλους να ξεδιπλωθεί η δογματική θεωρηση του Marx για την Αναρχία. Ο Marx είναι σαν μια μάστιγα που σέρνεται και σκοτώνει όλα όσα αγγίζει στον ευρωπαϊκό σοσιαλισμό, μια τεράστια δύναμη για κακό, που παραλύει την κριτική σκέψη, που καλλιεργεί ύπουλα την ψευδή εμπιστοσύνη, ανακατεύει την εχθρικότητα, το μίσος, την απόλυτη μισαλλοδοξία, ξεκινώντας από τις αλαζονικές λογοτεχνικές του διαμάχες και που οδηγεί στις εσωτερικές δολοφονίες στον σοσιαλισμό στη Ρωσία, που από το 1917 σύντομα επηρέασε τα υπανάπτυκτα κοινωνικά στρώματα ώστε να καλλιεργηθούν οι ιδεολογικές καθαρότητες του αυταρχισμού («Reinkulturen»), οι φασίστες και οι οπαδοί τους. Υπήρξε, παρά την προσωπική τους εχθρότητα, κάποια τερατώδης «διασταύρωση» μεταξύ των δύο πιο θανατηφόρων ανθρώπων του 19ου αιώνα, του Marx και του Ματζίνι, και το ζήτημά της ήταν ο Μουσσολίνι και όλοι οι άλλοι που ντροπιάζουν αυτόν τον φτωχό 20ο αιώνα.»

- Max Netlau *αλληλογραφία με σύντροφο*, γ. 1936

Luigi Camillo Berneri

Οι τραγωδίες που προκάλεσε η κατάληψη της εξουσίας από το Μπολσεβικισμό το 1917 δεν τελείωσαν

στη Ρωσία. Άπαξ και υπήρξε ένα κράτος που υποτίθεται ότι εκπροσωπούσε την επαναστατική σοσιαλιστική ατζέντα, οι επαναστάσεις και οι επαναστάτες σε όλο τον κόσμο θυσιάστηκαν εν ψυχρό για να προωθηθούν οι επιταγές που οδηγούν όλα τα κράτη. Όπως δείχνει το προσωρινό σύμφωνό του Στάλιν με τον Χίτλερ (σύμφωνο Molotov–Ribbentrop), ο «σταλινισμός» δεν ήταν μια συνεκτική ιδεολογία, αλλά μια σειρά από πράγματα που έπρεπε να κάνει ο Στάλιν για να εξασφαλίσει συνεχώς την εξουσία για τον εαυτό του και τη Σοβιετική Ένωση.

Μη θέλοντας να θριαμβεύσουν άλλα επαναστατικά κινήματα σε άλλο μέρος του κόσμου που δεν ανταποκρίνονταν στην Κομμουνιστική διεθνή του (Κομιντέρν), ο Στάλιν υπονόμει τις αναρχικές και δημοκρατικές δυνάμεις στον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο. Η σταλινική παράταξη στον αγώνα ενάντια στο Φράνκο ήταν μικρή, αλλά επειδή είχε τον έλεγχο της πρόσβασης σε πόρους εκτός Ισπανίας και επειδή δεν αποδυναμώθηκε από την ανοικτή προδοσία (των σταλινικών εναντίον της επανάστασης στην Ισπανία), ήταν σε θέση να συγκεντρώσει τον έλεγχο της άμυνας στα χέρια της. Τελικά, πολλοί Ισπανοί αναρχικοί δολοφονήθηκαν όχι από τους φασίστες, αλλά από τους σταλινικούς που υποτίθεται ότι αγωνίζονταν μαζί.

Ένας συνεργάτης του Malatesta και άγριος κριτικός του Trotsky, καθώς και του Στάλιν, ο Luigi Berneri ήταν γνωστός Ιταλός της αναρχικής οργάνωσης και ταξίδεψε στην Ισπανία για να πολεμήσει στον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο. Του δόθηκε θέση στο Συμβούλιο Οικονομίας, αλλά αρνήθηκε να συμμετάσχει στην κυβέρνηση.

Όταν ξέσπασαν οι συγκρούσεις μεταξύ αναρχικών και μελών του Κομμουνιστικού Κόμματος που ελεγχόταν από το Στάλιν στην Δημοκρατική Ισπανία, το σπίτι του Berneri που το μοιραζόταν με αρκετούς άλλους αναρχικούς δέχτηκε επίθεση (από σταλινικούς). Αυτός και οι σύντροφοί του χαρακτηρίστηκαν ως «αντεπαναστάτες», αφοπλίστηκαν, στερήθηκαν τα χαρτιά τους και τους απαγορεύτηκε να βγουν έξω στο δρόμο. Στις 5 Μαΐου 1937, οι σταλινικοί δολοφόνησαν τον Berneri μαζί με έναν άλλο Ιταλό αναρχικό, τον Francisco Barbieri.

«Τι κακό κάνουν κι αυτοί οι κομμουνιστές εδώ! Είναι σχεδόν 2 η ώρα και πάω για ύπνο. Το σπίτι φυλάγεται απόψε. Προσφέρθηκα να μείνω ξύπνιος για να αφήσω τους άλλους να κοιμηθούν, και όλοι γέλασαν, λέγοντας ότι δεν θα άκουγα ούτε κανόνι! Αλλά στη συνέχεια, ένας-ένας, έπεσαν για ύπνο, και είμαι υπεύθυνος για την ασφάλεια όλων τους καθώς εργάζομαι για εκείνους που πρόκειται να έρθουν. Είναι το μόνο εντελώς όμορφο πράγμα.»

- Τελευταία επιστολή του Berneri προς την οικογένειά του, 3-4 Μαΐου 1937. μετάφραση που δημοσιεύτηκε στο The Cienfuegos Press (Αναρχική Επισκόπηση) # 4, 1978

Luigi Berneri UNDEAD

@LBerneri_UNDEAD

Stalinists preferred to KILL [#anarchists](#) like me and LET FASCISTS WIN than not be in charge in 1937 Spain. [#1917LIVE](#) [#1917UNDEAD](#)

10:14 AM - Oct 30, 2017

2 40 80

Οι σταλινικοί προτιμούν να σκοτώνουν αναρχικούς όπως εγώ και να αφήσουν τους φασίστες να νικήσουν από το να αναλάβουν τις πολιτικές ευθύνες τους το 1937 στην Ισπανία

Park Yeol

Το σοβιετικό μοντέλο για την κατάληψη της εξουσίας και την καταστολή των αντιφρονούντων κάθε είδους εξαπλώθηκε πολύ έξω από τη σφαίρα επιρροής του Στάλιν, σφραγίζοντας τις μοίρες αναρχικών και εκατομμυρίων άλλων ανθρώπων.

Ο Park Yeol, ο αναρχικός του οποίου η μεγάλη δίκη και φυλάκιση έγινε ταινία φέτος στην Νότια Κορέα "Αναρχικοί από την αποικία", πολέμησε μακροχρόνια και σκληρά ενάντια στον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό, για να εξαφανιστεί από ένα κρατικό κομμουνιστικό καθεστώς. Μετά από 22 χρόνια φυλάκισης, απελευθερώθηκε στο τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, για να συλληφθεί από τον βορειοκορεατικό στρατό. Στη συνέχεια εξαφανίστηκε.

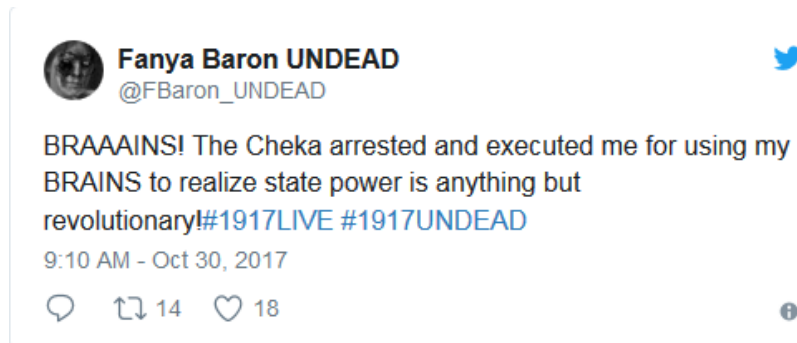
Alberto Miguel Linsuain

Το μοτίβο που ξεκίνησε στη Ρωσία το 1917 και στη συνέχεια εξαπλώθηκε στην Ισπανία, την Κίνα και την Κορέα επαναλήφθηκε στην Κούβα και αλλού στη Λατινική Αμερική.

Ο Alberto Linsuain ήταν γιος ενός γνωστού επαναστάτη που συμμετείχε στον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο. Ο Linsuain πολέμησε εναντίον της δικτατορίας του Batista και εντάχθηκε στις δυνάμεις των

ανταρτών υπό τη διοίκηση του αδελφού του Castro, Raúl Castro . Έγινε υπολοχαγός στο στρατό Επαναστατών λόγω του θάρρους του στη μάχη. Μετά τον ένοπλο αγώνα, αφιέρωσε τον εαυτό του στην οργάνωση του συνδικάτου. Οι συνάδελφοί του τον εξέλεξαν Γενικό Γραμματέα της Ομοσπονδίας Εργατών Τροφίμων, Ξενοδοχείων και Εστιατορίων της επαρχίας Oriente. Όταν οι κομμουνιστές άρχισαν να καταλαμβάνουν το οργανωμένο εργατικό κίνημα, ο Linsuain αντέδρασε. Τον έριξαν στη φυλακή χωρίς δίκη, μαζί με πολλούς άλλους αναρχικούς που είχαν συμμετάσχει στην επανάσταση.

Μέσα σε ένα χρόνο πέθανε στα χέρια τους.

Συμπερασματικά

Όταν υποστηρικτές του κρατικού σοσιαλισμού κατηγορούν τους αναρχικούς ότι είναι δογματικοί επειδή δεν επιθυμούν να συνεργαστούν για κοινούς σκοπούς, πρέπει να ρωτήσουμε: μοιραζόμαστε τους ίδιους στόχους; Τι μπορούμε να έχουμε από κοινού με εκείνους που πιστεύουν ότι οι γκιλοτίνες, τα δικαστήρια, οι δικαστές, οι φυλακές, τα γκούλαγκ και τα εκτελεστικά αποσπάσματα μπορούν να συμβάλλουν στο έργο της απελευθέρωσης;

Εάν η ιστορία είναι ένας οδηγός, οι πολιτικοί του κράτους δεν θα διστάσουν να χρησιμοποιήσουν αυτούς που εναντιώνονται σε εμάς και σε οποιονδήποτε άλλο που παρεμποδίζει την επιδίωξη κεντρικής εξουσίας. Δεκάδες εκατομμύρια δολοφονημένων από το κράτος, μας φωνάζουν από τον 20ό αιώνα, να ακούσουμε τις προειδοποιήσεις τους, ώστε ο θάνατός τους να μην ήταν μάταιος.

Περαιτέρω ανάγνωση

- Η «Κριτική του κρατικού σοσιαλισμού» του Bakunin, διαθέσιμο στα αρχεία μας ως ένα γοητευτικό κόμικ που κάνει ανασκόπηση στο πώς η ιστορία του αυταρχικού κομμουνισμού κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα έφερε την ανάλυση του Bakunin.
- «Bloodstained: εκατό χρόνια λενινιστικής αντεπανάστασης»
- «Η Άγνωστη Επανάσταση», Βολίν
- «Η Γκιλοτίνα στην Εργασία», του Gregory Petrovich Maximoff , τόμος 2, ο οποίος αναφέρει λεπτομερώς την καταστολή των μπολσεβίκων κατά των αναρχικών μετά την επανάσταση του 1917
- «Out of the Night» του Jan Valtin's, μια λογοτεχνική καταγραφή της εφιαλτικής εμπειρίας ενός πεζικάρου στην Κομμουνιστική Διεθνή
- «Αναρχικοί στο Γκούλαγκ (και φυλακή και εξορία)»

Η μπολσεβίκικη κατάληψη της εξουσίας ήταν γνωστή ως η Οκτωβριανή Επανάσταση, παρόλο που έγινε το Νοέμβριο σύμφωνα με το δυτικοευρωπαϊκό ημερολόγιο. Την εποχή εκείνη, η Ρωσία ήταν τόσο πίσω που το ημερολόγιό της ήταν κυριολεκτικά δύο εβδομάδες πίσω.

Πηγή: [Restless Specters of the Anarchist Dead](#)

Μετάφραση – Επιμέλεια: Αναρχική Συλλογικότητα m[Ⓐ]nifesto